

LIN RINA
KUFOR Z NEBA

Preložila Kristína Ježovičová

COO
BOO

Kufor z neba

Vyšlo aj v tlačovej podobe

Objednať môžete na
www.albatrosmedia.sk

COO
BOO

Lin Rina

Kufor z neba – e-kniha

Copyright © Albatros Media a. s., 2023

Všetky práva vyhradené.
Žiadna časť tejto publikácie nesmie byť rozširovaná
bez písomného súhlasu majiteľov práv.

ALBATROS **MEDIA**

KUFOR Z NEBA

LIN RINA
—
KUFOR Z NEBA

Z nemčiny preložila Kristína Ježovičová

Príbeh zo sveta bestsellera
Kroniky prachu

COO
BOO

Lin Rina: *Elisa Hemmiltons Kofferkrimi*
Copyright © 2021 by Drachenmond Verlag GmbH
Published by agreement with Ferly.
Translation © Kristína Ježovičová, 2022
Slovak edition © Albatros Media Slovakia, s. r. o., 2022

Všetky práva sú vyhradené. Žiadna časť tejto publikácie sa nesmie kopírovať a rozmnožovať za účelom rozširovania v akejkoľvek forme alebo akýmkoľvek spôsobom bez písomného súhlasu vydavateľa.

ISBN v tlačenej verzii 978-80-566-3186-7
ISBN e-knihy 978-80-566-3202-4 (1. zverejnenie, 2023) (ePDF)

Pre Astrid

*Pretože snívaš viac ako ja,
a tým pre mňa premieňaš hviezdy na knihy.
Bez teba by som nikdy nedokázala
napísať tento príbeh.*

PREDSLOV AUTORKY EL SENIA

Metropolitná polícia nás poprosila o spísanie hlásenia o nedávnych udalostiach v prípade Davida Brightona. A ako sme my – jedna prostoreká študentka a jeden popletený mechanik – zvládli prísť na koreň celej veci.

Keďže sa Jamie striktne zdráha dať na papier, čo sme prežili, zostáva táto úloha visieť na mne: na Elise Hemmiltonovej, odvážnej amatérskej vyšetrovatelke so zvedavým nosom schopným vyňuchať stopy. Na víťazke srdc. *Nepreháňaj tak trochu, Liz? **

Aj keby som rada predpokladala, že ide o otravnú povinnosť, skôr verím, že mi to bude spôsobovať až priveľa radosti a Jamie nakoniec nado mnou prevráti oči.

Ponúkla som mu, aby okomentoval správu zo svojho pohľadu, a obávam sa, že môj návrh nehanebne využije.

V každom prípade nasleduje moja otvorená a pravdivá reportáž o udalostiach z minulej zimy a prisahám, že nevynechám žiadne škarredé detaily, ani tie ilegálne. (Možno len všetky technické vysvetlenia od Jamieho. Tie jednoducho nikto nepotrebuje!)

Ako dobre, že nám po spätnom uvážení odpustili vlámanie do prístavby vily *West Brickstone*. To s vašim palcom, vrchný inšpektor Layer, ma úprimne mrzí. Nešlo o úmysel. Prisahám.

Až tak veľa ľudí sa, suma summarum, napokon nezranilo. Pri-najmenšom nikto, kto by si to nezaslúžil.

** Keď ti nepasuje, čo tu fabrikujem,
mal si to napísať sám, môj milý Jamie.*

Udalosti medzi Vianocami a Silvestrom boli naozaj veľmi dobrodružné a je možné, že som sa kvôli nim nesprávala ako pravá dáma, aj keď sa to odo mňa očakáva. Ale čo sa stalo, stalo sa, a keďže sa všetci zhodneme, že moja drahá mecenáška, slečna Brandonová-Weldonová, túto správu nikdy neuvidí, potom budem ušetrená trestu za nemorálnosť vo forme prepisu dvadsiatich kázní od Newmana. To by bolo naozaj milé. Vďaka.

Podpísaná

Elisa Hemmiltonová

Piatok 7. novembra 1890

I

BOL RAZ JEDEN KUFOR

Všetko sa začalo krajne nepravdepodobnou udalosťou, keď z neba padol kufor.

Nešlo len o taký hocijaký kufor, bol to lodný kufor od Drew a synovia. Model v decentnej hnedej farbe s mosadzným kovaním a okrúhlym cylindrickým zámkom so štyrmi kolíkmi.

Ak by v ten upršaný deň treskol priamo na dláždenú ulicu, nepomohla by mu ani záruka nezničiteľnosti firmy Drew a synovia a rozbil by sa na márne kusy.

Ale veci sa vyvinuli úplne inak, keď prerazil sklenenú kupolu Kráľovskej univerzitnej knižnice, odrazil sa od zložito vyrezávanej galérie a rozbil jeden zo stolov v čitárni. Hoci došlo k značným škodám za niekoľko stoviek libier, sklenár spotreboval všetky svoje zásoby a zlomok lekárskej časti knižnice zničil padajúci dážď, kufor zostal z veľkej časti neporušený.

Rozbil sa len veľmi moderný zámok.

Keďže v to ráno bolo pre všetkých prítomných dôležitejšie zachrániť knihy pred dažďom, aj napriek veľkému úsiliu zahynulo smutnou vodnou smrťou stodvadsaťtri zväzkov, kufor zostal ležať na mieste.

Skutočný problém bolo možné vyriešiť až po príchode dvoch dôstojníkov z metropolitnej polície v skorých popoludňajších hodinách.

Strážnik Evan Miller, mladý muž s vysokým čelom a hustými blond fúzmi, vytiahol lodný kufor z pozostatkov stola a položil ho na podlahu. Pod čizmami mu vŕzgali trosky, a podľa toho, ako sa tváril, bol celkom určite rád, že nemusí upratovať ten neporiadok pozostávajúci z úlomkov, kaluží a mokrého papiera, ktorý sa ťahal zhora nadol po ceste skazy cez celú knižnicu.

Obsah kufra sa na prvý pohľad zdal triezvo obyčajný. Pánske oblečenie na niekoľko dní, klobúk z Lock & Co. Hatters zo St James's Street, súprava na holenie a cigarety. Až po prehrabávaní objavili pod priedelom hrubú rolku modrých pazúrkov, v koži viazaný zápisník a valcovú kovovú nádobu.

„Nehoda alebo zločin?“ spýtal sa seržant Cosmo Warren a dal svoje príliš dlhé ruky vbok. V skutočnosti neočakával odpoveď. Iba rád počúval sám seba.

„Myslím, že môžeme s istotou vychádzať z toho, že kufor nezhodil pán Boh,“ povedal a pozrel sa úkosom na strážnika v očakávaní smiechu. Miller však ešte neraňajkoval, takže nemal chuť na vtipy.

„Možno niekto vyliezol na strechu a zhodil ho sem?“ špekuloval seržant ďalej. „Potom by definitívne išlo o útok. Rebelantský akt proti vzdelávaciemu systému.“

Strážnik ho len v tichosti počúval a otvoril koženú manžetu, ktorá modráky držala pokope. Opatrne položil tenké papiere na jeden zo stolov, odroloval ich a pozoroval prvú stranu.

Žmurkali naňho ozubené kolesá, remene, káble a kopa vzorcov, a hoci to všetko v ňom dokázalo vyvolať pocit estetiky, nemal ani poňatia, na aký typ konštrukcie sa pozerá.

„Skôr si myslím, že ide o nehodu,“ ozval sa nejaký hlas a obaja policajti sa so záujmom obrátili k osobe, ktorá zjavne načúvala ich rozhovoru.

Bol to vyziabnutý vysoký muž s vážnym pohľadom a s charakteristicky sformovanými perami, ktoré mu dodávali výraz, že je až do špiku svojej čiernej duše otrávený.

Thomas Reed, knihovník Kráľovskej univerzitnej knižnice, je známy svojou zlou náladou.

Nenašiel si čas pozdraviť pánov slušným spôsobom a tí sa tvárili tak, akoby to ani neočakávali.

„Ako ste sa dopracovali k tejto domnienke?“ informoval sa Miller, keďže Waren na knihovníka iritovane zísal.

Jeho vzhľad dával na civenie všetky dôvody. Vlasy mu divoko odstávali od hlavy, na tmavohnedom obleku sa mu rozširovali mokré flaky a motýlika si len obtočil okolo krku bez toho, aby si ho zaviazal. Ale predsa len by ste sa nemali čudovať, keď vezmeme do úvahy, že pán Reed strávil dopoludnie zachraňovaním mokrých kníh z políc, ktoré boli nečakane vystavené svinskému londýnskemu počasiu.*

Pán Reed zdesené pohľady obratne odignoroval, akoby bolo všetko také ako inokedy.

„Sklo kupoly je veľmi hrubé,“ zdôraznil. „Prehodiť cezeň kufor, aby sa rozbilo spôsobom, ako vidíme tam hore, by vyžadovalo veľký švih. A neviem ako vy, páni, ale ja som rád, ak takýto ťažký kufor vôbec zvládnem nadvihnúť. Nechcem ani pomyslieť, aké zložité je vyteperiť ho na strechu a hodiť ho cez okennú tabuľu. Určite existujú jednoduchšie a efektívnejšie metódy napadnutia vzdelávacieho systému ako táto tu.“

„Mohlo ísť o viac osôb,“ trval na svojom seržant Warren, ešte nebol pripravený vzdať sa svojej strhujúcej teórie a strážnik Miller si nahlas povzdychol.

Knihovník potriasol hlavou. „Mnohé vzducholode sa otáčajú nad touto oblasťou pred pristátím na letisku *City of London*. Kufor sa mohol vyšmyknúť. Možno dnes ráno našli pri ich letoch defektnú gondolu.“

*
Musím priznať, že by som ho v tom stave veľmi rada videla. Moja priateľka Animant, ktorá bola v ten deň prítomná, mi povedala, že to bol hrôzostrašný obraz. Definitívne by som sa na ňom dobre pobavila.

To znelo podstatne logickejšie. Aspoň tak si to myslel strážnik. Seržant sa však držal svojej verzie.

Ale obaja sa mýlili.

„Nech už je, ako chce...“ začal Warren, no knihovník ho už nepočúval. Priblížil sa k strážnikovi a hodil pohľad cez jeho plece na modré pauzáky.

Keby sa dôstojníci lepšie prizreli, všimli by si vzbĺknutú zvedavosť v jeho pohľade. Pán Reed je síce domased a vyložene mrzút, ale taktiež sa v ňom ukrýval vizionár, ktorý pozoroval akýkoľvek druh technického pokroku s mladíckym entuziazmom.

„Mechanické stavebné plány?“ spýtal sa so záujmom Millera a postavil sa k nemu, aby mohol lepšie vidieť. Hoci v živote prečítal veľa kníh na túto tému, všetky jeho vedomosti predstavovali len malú teoretickú časť celku.

„Vyzerá to tak. Ale neviem, či nám pomôžu pri objasnení prípadu,“ odpovedal strážnik a letmo ukázal jednou rukou k sklenenej kupole.

„Ak potrebujete odborníka, môžem vám vrelo odporučiť Jamieho Lennox. Je hodinár a rafinovaný mechanik. Jeho dielňa je naproti v Hoxtone,“ pán Reed sa preukázal ako nápomocný človek a vytiahol z náprsného vrečka okuliare na čítanie, aby zachytil presnejší obraz.

Seržant Warren mu vytrhol plány spred nosa a roloval ich drsnejšie, než bolo nutné. „To nebude potrebné, môj pane. Musíme len zistiť, čo sa stalo, a nie snoriť v súkromných podkladoch druhých.“ Znel rozhodne a istotne bol aj hrdý na to, že predložil taký rozumný argument. Ale v skutočnosti ho zožierala nevôľa, že bola teória knihovníka lepšia ako jeho vlastná, a on mužovi, ktorý ho ešte aj prevyšoval, nechcel ponúknuť ďalšie príležitosti podkopať ho pred strážnikom.

„Všetko zbaľte, strážnik Miller. Odnesieme kufor na stanicu,“ zavelil bez toho, aby sa na kolegu pozrel, a nechal plány padnúť späť do kufra.

Pán Reed prevrátil oči nad seržantom, jeho prostú povahu už dávno prekukol. Svrbel ho jazyk, že mu odvetí niečo posmešné, no jediný pohľad na strieborné vreckové hodinky mu napovedal, že meškal. Povinnosti ho už čakali a on sa s ťažkým srdcom odtrhol od tajomstva, čo driemalo v kufri, ktorý si takým mysterióznym spôsobom našiel cestu do jeho svätyne.

Seržant Cosmo Warren a strážnik Evan Miller všetko zbalili, urobili ešte niekoľko poznámok a chňapli každý po jednej rukoväti na stranách lodného kufra. Miller pod jeho váhou zastonal a ani Warren zo seba nedostal jednu zo svojich premúdrejších bezvýznamností, keď obaja policajti vychádzali z knižnice predným vchodom, s kufrom medzi sebou.

Netušili, že sa práve stali súčasťou významnej chvíle. Konca jedného príbehu a začiatku celkom nového.

Streda 19. novembra 1890

2

ATRAMENT NA PRSTOCH

Jamie Lennox, hodinár a mechanik, mal práve ruky zastrčené v hracej skrinke, keď niekto hlasnými údermi búšil na dvere jeho dielne.

Tak veľmi sa sústredil na jedno z ozubených koliesok, až sa pri zvuku búchania bolestivo strhol a takmer svoju prácu na oprave zmaril.

Pritom bol už hodinu nervózny, lebo zas a znova meškal. Už dávno mal byť na ceste do Kráľovskej univerzitnej knižnice, aby mohol natiiahnuť vyhľadávací prístroj, ktorý sám namontoval.

Hračka, ktorá mu ešte stále pripadala ako sen.

Miloval miestnosť plnú klepotajúcich ozubených kolies, bzučiacich remeňov a tancujúcich pružín v najvyššej časti knižnice. Balet mosadze, železa a medi. Orchester, ktorý hral hudbu pre jeho dušu. Stroj volal láskyplne *Lady Honeyclack*.

Keď pán Reed pred niekoľkými rokmi vpochodoval do malej dielne na okraji Hoxtonu a predostrel jeho otcovi návrh vytvoriť preňho takýto stroj, pán Lennox starší bol presvedčený, že si z neho knihovník uťahuje. No Jamieho srdce ihneď zahorelo pre tento nápad.

Vyhľadávací stroj, ktorý dokáže nájsť každý knižný titul v knižnici na základe kľúčových slov.

Vtedy jeho otec ešte navrhoval väčšinu konštrukcií. Postavil ho napokon samotný Jamie. Bol jeho osobným majstrovským dielom.

Samozrejme, že by zostal veľdielom, keby pohol zadkom a pravidelne ho natáhalo.

No jedno po druhom. V prvom rade musí ísť otvoriť dvere.

„Už idem,“ zvolal stiesnene. Potreboval krátky moment, kým svoj ukazovák vyslobodil z ohybu hracej skrinky.

Pravdepodobne mal tú vecičku posunúť ďalej na opravu svojmu otcovi. On bol klasický hodinár, zatiaľ čo Jamieho to ťahalo k veľkým strojom ako nočného motýľa k svetlu.

Keď sa náhlil k dverám, utrel si ruky do zástery, ktorú nosil pri opravách kvôli olejovým fľakom, neukoristil si však chvíľku na to, aby hodil pohľad do zrkadla. Keďže dovedy k svojmu pracovnému dňu neprirátal žiadne mašinerie, vychádzal z domnienky, že na tvári nemá žiadnu šmuhu.

Radšej keby sa pozrel do zrkadla, čelom sa mu totiž tiahol čierny olejový pás. Zrejme vznikol vtedy, keď si nedávno bruškom palca odhrnul štekliaci prameň vlasov spreď očí. No Jamie si to všimol až neskôr. *Myslím si, že práve toto si nemusela bezpodmienečne zmieňovať.*

Miestnosťou sa opäť ozývalo silné búchanie na drevo a svedčilo o netrpezlivosti návštevníka.

„Hej! Nie som predsa parná lokomotíva!“ neveriaco zabručal, spolovice bol v myšlienkach ešte pri hracej skrinke, siahol na kľučku a prudko otvoril dvere.

Nech už počítal s čímkoľvek, strážnik metropolitnej polície to istotne nebol.

Na krátky moment na seba navzájom civeli.

„Pán Jamie Lennox?“ informoval sa policajt zdvorilo a vôbec nie netrpezlivým tónom. Bol mladý, len máličko starší ako Jamie, mal nápadne plné pery a husté fúzy.

„To som ja. Ako môžem pomôcť?“ spýtal sa ihneď. Podľa držania tela a mimiky strážnika sa pokúšal rozoznať, či si musí robiť starosti. A ak áno, akého druhu.

Lenže plecía muža boli uvoľnené, preniesol váhu tela z jednej nohy na druhú. Jeho oči vypovedali o zvedavosti a prekvapení, zatiaľ čo sa navzájom premeriavali.

Jamie sa tiež uvoľnil.

Policajt sem podľa všetkého neprišiel, aby mu oznámil smrť milovaného človeka, a ani preto, aby ho zatkol. Jeho výraz tváre by také niečo určite prezradil.

Odhliadnuc od faktu, že Jamie ani nevyviedol nič, prečo by ho mohli zatknúť. Ale v tomto meste jeden nikdy nevie.

„Moje meno je Miller,“ predstavil sa strážnik stručne a napravil si tmavomodrú uniformu. Krátky obušok sa hompálal na slučke jeho opaska a Jamie si musel dávať pozor, aby nezízal na čierne lakované drevo.

Zbrane mali na Jamieho Lennoxu zvláštny vplyv. Strašná fascinácia, ktorá ho zároveň priťahovala aj desila na smrť.

„Potrebujeme konzultáciu v záležitosti, ktorá vyžaduje znalosti mechanika, a vy ste nám boli odporučený.“

Jamie iritovane zažmurkal a znova sa sústredil na oproti stojacu osobu a slová, ktoré hovorí.

Niekoľko ho odporučil? A kto? Pracoval pre mnohých – aj zámožných – stálych zákazníkov a mal i náhodnú klientelu. Nevedel však povedať, kto mal také úzke vzťahy s metropolitnou políciou, aby dal naňho odporúčanie.

„Odporučili ma?“ uistil sa a strážnik horlivo prikývol. Jeho helma sa nepohla ani o milimeter, akoby mu ju priskrutkovali na hlavu.

Ako by asi vyzerala hlava so závitom? A ak policajt musel neustále nosiť uniformu, išiel by s helmou na hlavu aj spať?

„Áno. Pán Reed, knihovník Kráľovskej univerzitnej knižnice povedal, že by ste nám istotne mohli pomôcť.“ Strážnik sa víťazoslávne usmial a odstúpil jeden krok od dverí. „Budete ma nasledovať?“

Jamie vedel, že sa nechá ľahko rozptýliť a v dôsledku toho často preskakoval kľúčové body v rozhovoroch alebo iných medziľudských interakciách. Ale tu a práve teraz udalosti skutočne napredovali až príliš rýchlo.

„Čo? Hneď teraz? Ale ja mám povinnosti. Nemôžem len tak...“ začal a vzápätí sa zarazil. „Moment, povedali ste, že ma odporučil pán Reed?“

Strážnik znova prikývol a preukázal, že s ním má anjelskú trpezlivosť. Hoci kto iný by prinajmenšom urobil grimasu. Jamie si to vysoko cenil a spontánne sa rozhodol, že bude mať strážnika rád.

„V poriadku,“ povedal promptne a rozpačito sa obzeral po svojej taške. „O aký druh problému ide? Len aby som vedel, aké náradie si musím so sebou zobrať,“ informoval sa Jamie a bol už na polceste späť do dielne, keď ho strážnik zastavil.

„Nie, nie!“ zvolal okamžite. „Žiadna oprava. Len váš odborný názor, prosím.“

Radšej neskôr ako nikdy, zvedavosť sa vkradla do Jamieho duše, až ho začali svrbieť končeky prstov.

Určite nebude až také hrozné, keď údržbu vyhládavacieho stroja dnes poobede odloží, napokon knihovník o danej záležitosti vedel. A metropolitná polícia ho predsa nežiadala o pomoc každý deň.

Nechá však knihovníkovi poslať správu, aby sa vyhol nedorozumeniu.

Odísť z domu bez náradia bolo pre Jamieho rovnaké ako pre ostatných ľudí vyraziť do mesta bez topánok. I preto si cez plece prehodil tašku so základnou výbavou, vklzol do kabáta a takmer si pritom zabudol vyzliecť šedou zamazanú zásteru.

Narýchlo naškriabal na kúsok papiera niekoľko slov knihovníkovi a strčil si ho spolu s hrstou pencí do vrečka.

Strážnik poslušne čakal pred dverami, kým mechanik vyšiel von a zamkol za sebou dielňu.

„Tak poďme,“ povedal Jamie vzletne a vystrel chrbát, aby pôsobil odhodlane a kompetentne. ☺

Mimo úzkej uličky, kde sa nachádzalo Jamieho pracovné miesto, svietilo na ulice Londýna slnko a ukazovalo mesto z jeho najlepšej stránky. Sivé jesenné lístie zakrývalo fľakaté dlažbové kocky a silný vietor so sebou odnášal prenikavé pachy robotníckej štvrte.

Čakala na nich drožka.

Jamie využil krátky okamih, keď sa strážnik rozprával s kočišom, aby sa poobzeral po nejakom mládencovi.

Neďaleko sa poflakoval sadzami ušpinený chalan so svojimi kumpánmi, a tak naňho zamával, aby uličníka privolať k sebe. Niekoľko drobných zmenilo majiteľa a chlapec zamieril do Kráľovskej univerzitnej knižnice s Jamieho lístkom vo vrečku.

S búšiacim srdcom nastupoval do kabíny koča. Pritisol si tašku s náradím pevne k hrudi, keď sa zvalil na tvrdú lavicu vedľa strážnika.

Bol nervózny. Noha sa mu neochvejne mykala a zadkom sa neustále šmýkal tam a späť po nepohodlnom sedadle.

Rád by tvrdil, že išlo len o jednu z mnohých zákaziek, ktoré musel bežne vybavovať každý deň. To však nezodpovedalo pravde, ešte nikdy predtým s ním polícia nič nekonzultovala.

Cesta trvala prekvapivo dlho, čiastočne pre londýnsku dopravu a na druhej strane preto, že sa neviezli na najbližšiu policajnú stanicu vo Finsbury, ale mierili až do West Endu.

Strážnik Miller neprejavil dobromyseľnosť, aby začal rozhovor, a tak sa ani Jamie neodvážil niečo povedať, dokonca sa ani len neopýtal, čo presne ho vlastne čaká. A pritom by sa tak rád porozprával;

Ale,
prosím Ťa,
líz!
Ja som
kompe-
tentný!!!

a keby ten muž vedľa neho nebol policajnt, ale len tak hocikto, celkom určite by to urobil.

Policajná stanica bola vysoká budova vtláčená medzi dve priečelia domov, ktoré ich zdanlivo poriadne dusili. Ulica pred ňou bola rušná a kočiš musel zastaviť v druhom rade, aby ich mohol vysadiť.

Na obrubníku to bola čulosť sama. Páni v drahých oblekoch sa horlivo náhlili s nedočkavými výrazmi na tvárach. Dámy v elegantných šatách olemovaných nekonečným množstvom čipky sa rozhodli zatúlať do najbližšej čajovne.

Strážnik sa pohol k vchodu na stanicu s takou samozrejmou, až sa mu ľudia uhýnali alebo sa zastavili, aby si na pozdrav poklopali po cylindroch.

Taká uniforma v sebe ukrýva veľkú moc, pomyslel si Jamie a usilovne sa snažil nikomu nestúpiť na nohy, keď nasledoval policajta.

Samotná budova nepôsobila o nič menej zaneprázdnené. Jamiemu sa zdalo, ako keby sa ocitol v bzučiacom v úli. Až na to, že na konci nikoho nečakal lahodný med. Veľká škoda.

„Pán Lennox?“ strážnik Miller upriamil jeho pozornosť na iného pána, ku ktorému práve pristúpili bez toho, aby si to Jamie všimol.

Muž pred ním stál taký vystretý, akoby mu niekto na chrbát priviazal metlu. Čo vyzeralo groteskne, keďže jeho ruky a nohy vyzerali dlhé a tenké, ako u pavúka kosca rohatého.

Jamieho myseľ začala okamžite navrhovať zariadenie, čo by mužovi pridalo ďalšie štyri ruky a zároveň by bolo schopné udržať metlu na mieste. S guľôčkovými ložiskami, uchopovacími kliešťami, niekoľkými drôtenými navijakmi a...

Na perách sa mu mihol úsmev, ale hneď sa spamätal, keď ho muž potrestal ostrým pohľadom, ako keby počul jeho bláznivé myšlienky.

„Pán Lennox. Sme radi, že ste si našli čas navštíviť nás a podporiť. Som seržant Cosmo Warren. Strážnik Miller s vami rýchlo vybaví papierovačky a potom sa uvidíme vzadu pri dôkazových materiáloch,“ zdôraznil každé slovo, ako keby bolo priam životne dôležité zapamätať si všetko, čo vyslovil. Predovšetkým jeho meno.

Jamie bol na tom s menami zle a mrmľal si to seržantovo na chvíľu sám pre seba, len aby ho ani náhodou hneď nezabudol.

Strážnik mu držal pod nosom papier, ktorý musel podpísať, aby ho považovali za oficiálneho policajného poradcu a mohol byť tiež zaplatený za svoj čas.

Jamie naň rýchlo načarbal svoj podpis a až príliš neskoro si všimol, že plniace pero netesnilo a že sa mu vytečený tmavomodrý atrament prilepil na končeky prstov.

Teraz by sa radšej nemal dotýkať svojej tváre.

Keďže išlo o Jamieho Lennoxu, ktorý si dal predsavzatie nezašpiniť sa, samozrejme, že sa ani nie o minútu neskôr dotkol od čírej nervozity čela a vedľa olejovej šmuhy zanechal modrý odtlačok prsta.

V zadnej časti budovy prevládala aj napriek peknému počasiu neporovnateľná tma, keďže do miestnosti cez okná neprenikalo veľa svetla. Na to stáli domy až príliš blízko seba.

Jamie ešte stále šmátral po popruhu tašky, keď pavúčí seržant, ktorého meno mu vypadlo, jeho i strážnika nechal vojsť dnu.

Až keď mu zrak padol na stôl pred ním a on na ňom zočil vyblednutý hnedý lodný kufor, uvedomil si, čo to všetko znamenalo.

Spomenul si na príhodu v knižnici. V jeden deň, pred menej ako dvomi týždňami, keď lialo prudko ako z krhly, dorazil do nitky premočený do domu Morgenovcov, pretože sľúbil, že sa pozrie na spomalené stojace hodiny v hale.

Jamieho otec mu rozpovedal o incidente s kufrom, keď si mrznúc striasal dážď z kabáta.

Nikdy by to nevyslovil nahlas pred knihovníkom, ale Jamie sa potajme tešil, že udalosť zasiahla iba knihy, a nie *Lady Honeyclack*. Dážd' by jej citlivým špirálovitým perám a starostlivo vybalansovaným hriadelom rotora neurobil dobre.

„Už niekoľko dní hľadáme majiteľa tohto kufra, nevieme ho však vypátrať,“ povedal pavúk, teda seržant, a otvoril ťažké veko.

S úžasom sa pozeral na ešte celkom neporušenú batožinu a len ťažko si vedel predstaviť, že mala za sebou pád z výšky.

„A ako tu mám pomôcť?“ informoval sa a pristúpil bližšie k stolu.

Na prvý pohľad si všimol rozbitú mechaniku zámku na kufri. *Tak predsa len neprežil bez ujmy*, pomyslel si v duchu, ale neodvážil sa siahnuť naň rukou. Určite ho sem neprivedli, aby opravil zámok kufra.

To by ani nebolo možné. Utrápená vec mala svoje najlepšie dni za sebou.

„Pozrite sa na toto,“ predbehol strážnik svojho nadriadeného, ktorý už s arogantným gestom otváral ústa.

Vedľa lodného kufra ležala rolka plánov, z ktorých strážnik rozvinul ten navrchu.

Jamiemu stačilo, aby na plán hodil jediný pohľad, a bolo to, akoby vkročil do iného sveta.

Realita za ním otupene zaostávala a všetky trhavé myšlienky, čo sa mu permanentne prehánali hlavou, stíchli. Akoby si vydýchol. Akoby zistil, že svieti slnko. Akoby vypil dúšok vody, keď je smädný. Vzrušenie ho poštekľilo na temene a rukami zovretými do pästi uhladil list papiera, aby sa sám od seba opäť nezroloval.

Ležal pred ním plán stroja. Veľkej mašiny. Niečo, čo bolo také komplexné, že sa to nezmestilo na jednu stranu.

Čiary boli jemné a rovné, informácie stručné a precízne, dokonalosť v modrej a bielej farbe.

„Viete nám povedať, komu patria tieto plány?“ spýtal sa hlas, ktorý Jamiemu pripomínal priveľa masla na krajci bieleho chleba.

Akoby niekto násilím otvoril dvere, vyrútila sa naňho realita a na chvíľu sa cítil ohromený všetkými dojmami a myšlienkami, ktoré mu znova dohovárali. Prenikavý pohľad seržanta – pavúka, vôňa bergamotu a smoly strážnika vedľa neho, burácajúce mrmlanie nespočetného množstva ľudí v tejto budove.

Jamie zažmurkal a opäť sa sústredil na konverzáciu a položenú otázku. „Nie. Mal by som to vedieť?“ odpovedal otázkami a seržant pavúk vydal nespokojný zvuk. „Akéže meno je uvedené v kufri?“ spýtal sa rýchlo Jamie, aby na seba neprivolal zlosť pavúčieho muža – aj keď neveril, že by bola metropolitná polícia taká hlúpa a nepozrela by sa tam hneď na začiatku pátrania.

„Bohužiaľ, žiadne aktuálne informácie,“ odpovedal milosrdne strážnik a pritiahol tým seržantov prenikavý pohľad na seba. Letmo ukázal na prinitovanú kovovú platničku na vnútornej strane veka kufra a Jamie automaticky očami sledoval pohyb ruky. „Adresa nás priviedla k zosnulému, ktorého dedič predal svoj majetok tretím stranám bez dokladovania. Slepá ulička. Máme len plány.“ Strážnik si pretrel oči.

Bol unavený? Vyzeral unavene. Spať s helmou na hlave určite nebolo mimoriadne uvoľňujúce.

Jamie pokrútil hlavou, podráždený svojimi vlastnými divokými myšlienkami.

„Celkom určite sa rozprávate s kolegami vo svojej brandži. Nikto o takomto vynáleze nehovoril alebo nešepkal?“ Hlas seržanta pavúka už neznel tak maslovo ako pred chvíľou. Postupne začínal strácať trpezlivosť, čo naznačovalo, že od rozhovoru s odborným poradcom očakával oveľa viac.

Ale Jamie si nedokázal pomôcť. Bol mechanik, nie jasnovidec.

„O aký druh vynálezu ide?“ odvážil sa spýtať Jamie, čo vyvolalo ďalšie promptné odfrknutie.

Seržant si dal svoje dlhočizné ruky vbok a vyzeral pritom ešte viac ako tkáč sietí. Keď sa Jamie vrátil domov, musí neodkladne nakresliť návrh mechanických ramien.

„Dúfali sme, že nám to budete vedieť povedať vy.“

Jamie sa neveriacky zasmial. Bolo jednoducho absurdné myslieť si, že jediný pohľad na zložitost' stavebného náčrtu môže odhaliť objasnenie toho, čo má pred sebou.

„Na to by som sa musel týmto tu zaoberať oveľa dlhšie.“ Rukami krúžil nad rozvinutým modrákom. „S čím by som nemal žiaden problém. Veľmi rád by som sa tým zaoberal dni i týždne. Ak môžem,“ dodal a srdce sa mu rozbúšilo už len pri predstave, že rozlúšti záhadu.

Spýtavo sa pozrel na seržanta a potom na strážnika. Druhý muž mu odpovedal úškrnom, ktorý dával Jamiemu slabú nádej, že by sa jeho návrh skutočne mohol pohybovať vo sfére možného.

„Neprivedie nás to k cieľu,“ zničil hlas seržanta jeho bdelé snenie.

Ak by bol úprimný, tak naozaj nepočítal s možnosťou, že mu bude vyhovené.

„Nachádzajú sa na pláne nejaké indície odkazujúce na vynálezcu?“ spýtal sa strážnik, ktorého niť trpezlivosti musela byť oveľa dlhšia ako tá jeho nadriadeného.

Jamie si prezeral plán ešte raz, dôkladnejšie, a dal si veľkú námahu, aby sa nestratil vo všetkých možnostiach, ktoré mu konštrukcia odhaľovala.

„Nie,“ zašepkal a prehládaval všetky označenia, až kým naspodku nenarazil na dve trhano načmárané zubaté písmená. D a B.

„Ach. Sú tam iniciály,“ zvolal ohromene.

„Čo? Kde?“ Pavúčí seržant sa pretlačil vedľa neho, aby si sám uchmatol lepší pohľad, a drgol pritom do strážnika, ktorý bez komentára uvoľnil miesto.

„Ste si istý? Nevidím žiadny rozdiel oproti zvyšku čmáraníc.“

Jamie mykol plecami. „Toto sú jediné písmena, ktoré neudávajú žiadne informácie k návrhu,“ podelil sa o svoje zistenia. So samozrejmosťou nadvihol zvitok modrých plánov, ktoré mu potichu šepkali, sľubovali tajomstvá a blaženosť, a rozvinul ďalšiu stránku.

Aj na nej sa nachádzali iniciály presne na tom istom mieste, čo posilnilo jeho tvrdenie.

I na modráku dva sa nachádzala časť väčšej konštrukcie. Na ňom sa dalo ľahšie rozoznať, čo by návrh mal predstavovať. Keby Jamie musel hádať, tvrdil by, že ide o akúsi automatizovanú spaľovaciu pec.

Z kresieb sála prítťaživosť. Všetky rôzne úrovne línií, klúk, parných potrubí vybavené údajmi o materiáloch, výpočtovými tabuľkami a teoretickými meraniami tlaku ventilov mu učarovali.

„A ste si celkom istý?“ pavúčí muž ho už znova priviedol späť do skromnej miestnosti a do Jamieho žalúdka udrela nahnevaná iskra. Pomaly, ale iste bolo preňho čoraz ťažšie necítiť sa dotknuto pre chýbajúcu nedôveru v jeho vyjadrenia.

„Isteže áno,“ potvrdil podráždene a blúdil pohľadom, aby nespadol späť do gravitačného poľa modrých plánov.

Na stole ležalo ešte viac vecí, ktoré určite pochádzali z kufra. Kôpka oblečenia a klobúk naznačovali, že patrí mužovi. Súprava na holenie vyzerala drahá, ale, naopak, cigarety boli lacnej značky. Spod károvaného saka vykúkal zápisník.

Moment. Zápisník?

„A čo tamten notes?“ okamžite chcel vedieť. Zobral si ho do ruky bez toho, aby si vypýtal povolenie. Nikto ho nezastavil.

Držal sa dobre. Koža bola na dotyk ošúchaná a mastná od nespočetného otvárania a používania.

„Zápisník. Rovnaký rukopis ako na plánoch. Žiaľ, obsahuje len hatlaninové motanice. Napísané nejakým tajným jazykom. Sčasti sú na niektorých stránkach zaznamenané len akési zamotané znaky,“

odbil ho pavúk, chcem povedať, seržant, akoby išlo o irelevantné detaily. Jamie ho rázne otvoril.

V prvom momente postupnosť písmen pôsobila náhodne. Ale mechanik si bol celkom istý, že nikto nezaplní celý notes abecedným šalátom len preto, aby si z niekoho iného vystrelil.

Pravdepodobnejšie bolo, že ide o zašifovaný text.

V hlave skúšal tri rôzne jednoduché posuny písmen, ale nedopracoval sa k žiadnemu výsledku. D. B. mu to ktovieako neuľahčil.

Keďže sa plány záhadného stroja ukázali ako mimoriadne komplexné, Jamie mohol vychádzať z predpokladu, že kryptografické šifrovanie sa nebude dať tak ľahko prelomiť.

„Som si istý, že text dokážem rozlúštiť tak, aby bol čitateľný. Môže to však trvať týždne,“ ponúkol sa a obzeral si malý náčrt o niečo ďalej vzadu v notese. Neprítomne si začal ťahať hornú peru a pokračoval v listovaní.

Zápisník Jamiemu vytrhli z ruky tak nečakane, až ním myklo.

„Ak nám notes okamžite neoznámí meno vlastníka veľkými písmenami, je to zbytočné.“

Pavúčí seržant hlučne zavrel zápisník Jamiemu pred nosom a bezohľadne ho položil späť na tmavú dosku stola. Potom znova zroloval aj plány.

„Tak nič teda,“ zamrmlal Jamie potichu. V hrudi sa mu zahniezdil pocit nespokojnosti a sklamania. Umožnili mu nahliadnúť do sveta plného hádaniek a zázrakov a teraz musel žiť s tým, že nikdy nebude môcť prísť na koreň toho všetkého.

„Ak si tieto veci nikto nevyzdvihne, môžem si ich vziať ja?“ slová mu vypadli z úst skôr, ako si ich mohol premyslieť, a pavúk sa rozosmial takým arogantným spôsobom, že sa Jamie cítil hlúpo.

„Bohužiaľ, to nie je možné,“ povedal muž zákona, prešiel okolo neho a zamieril k dverám. „Tu sme skončili. Dovidenia, pán Lennox,“

vyhlásil stručne. Nečakal na reakciu a vykročil z miestnosti. „Strata času,“ zamrmlal ešte a zmizol v chodbe.

„Ehm... dovidenia,“ odvetil predsa len Jamie zo zdvorilého donútenia. Ťažkopádne sa nadýchol, akoby mu na hrud' zložili závažie, a vyvolalo to v ňom také zlé pocity, aké nemal už celé dni.

Jamie Lennox patril k robotníckej triede. Mohol sa považovať za šťastlivca, že má strechu nad hlavou, pravidelné jedlo a dobre platenú prácu.

Keď opravoval stojace hodiny v mestských vilách či dával do poriadku technické hračky boháčov, často prichádzal do styku s ľuďmi, ktorí boli spoločensky nadradení a ktorí sa na neho pozerali cez prsty.

Ale len zriedka sa potom cítil tak úboho.

Strážnik vzdychol tak hlasno, že to vystačilo za oboch. Jamiemu venoval súcitný pohľad.

Najprv si Jamie myslel, že bude mať čo povedať k seržantovmu odchodu. Ale potom si znova len povzdychol, vytiahol z vrecka nohavíc vreckovku a podal ju mechanikovi.

„Na čele máte olej a atrament. A vaša horná pera je celá modrá,“ informoval ho a Jamieho zasiahla hanba ako blesk.

„No skvelé,“ zastonal a strážnik sa zasmial. Ale nie škaredým spôsobom ako pavúčí seržant, ale ako priateľ.

Jamie si náhlivo pretieral tvár látkou, ale silno pochyboval, že dokáže z pokožky odstrániť všetky známky svojej nemotornosti.

„Lepšie?“ spýtal sa zahanbene a strážnik mu namiesto odpovede len zľahka položil ruku na chrbát.

„Poďte. Vezmem vás späť do vašej dielne,“ povedal a Jamie unaveno nasledoval smerudávajúce gesto von z miestnosti.

Pondelok 24. novembra 1890

3

ROZLADENÉ HUSLE

Niekedy si želim, aby som mohla začať so slovami „bol to deň ako každý iný“. Lebo tak dobre znejú.

No ak mám byť úprimná, nikdy nie je jeden deň taký ako tie ostatné. A je to tak možno aj dobre.

Na poludnie 24. novembra, napríklad, dorazil do veľkého domu na Park Street ťažký list, s ktorým som nepočítala.

Prišiel od môjho profesora právnych vied.

Moje prvé zdesené myšlienky patrili obave, že nedostal moju semestrálnu prácu alebo že bola absolútne nepostačujúca, a tak mi musel oznámiť, že som prepadla.

Ale potom by obálka určite nebola taká hrubizná.

Prelomila som pečat' a prekvapivo som vytiahla zväzok bankoviek a úradný list z hrubého papiera. Náhlivo som prečítala prvých pár riadkov a tak ma to vyviedlo z rovnováhy, že som zabudla použiť vidličku a zvyšok koláča som si strčila do úst prstami.

Oči mi neveriacky preletovali po škrabopise, zatiaľ čo som si nie príliš dámskym spôsobom zlízala maslový krém z ruky. Podľa

všetkého som získala ocenenie za semestrálnu prácu a za vynikajúce akademické výsledky.

Odmena ležala na stole predou mnou.

Musela som si ten list prečítať ešte raz, aby mi to došlo. Úľava a divoký triumf uviedli celé moje telo do takého stavu rozrušenia, že som nemohla už ani chvíľu zostať sedieť na drahej stoličkôčke v raňajkovom salóne. Bezcieľne som sa prechádzala hore-dole, opakovane som čítala slová a pišťala som od vzrušenia ako prasiatko v bahennom kúpeli.

Cítila som sa ako samotná kráľovná a podrobne som si vykreslila v hlave, ako na začiatku budúceho semestra celkom pôžitkársky votriem túto novinku pod nos mojej nafúkanej spolužiačky Beatrice Fitzovej-Jamesovej.

Hlučne vyslovila názor, že niekto ako ja, kto sa nenarodil ako bohatý, ale vyrastal na špinavých uliciach East Endu, zníži úroveň univerzity.

Inštitút Kráľovnej Viktórie pre ženy mal mladú históriu a nebol ešte taký etablovaný ako všetky renomované univerzity pre mužov tu v Londýne. Ale bol celou mojhou budúcnosťou a urobila by som čokoľvek, aby som dokázala, že som ho hodná.

Čo si o tom Beatrice, tá lenivá rozmaznaná fiflena, myslí, by mi mohlo byť ukradnuté, a predsa som v opojení víťazstva cítila, že jej slová predsa len vo mne zanechali stopy. **Nepočúvaj ju. Si brilantná!**

Hlboko v útrobach som sa bála, že nie som dosť dobrá. Moje výkony nestačia na štúdium. Môj charakter nestačí na dosiahnutie mojich snov. Moje úsilie nestačí žene, ktorá mi platila školné.

Ale dnes o ničom z toho nebudem premýšľať, predsavzala som si, a zdvihla som päť do vzduchu. Pretože list v mojej ruke dokazoval, že si miesto študentky zaslúžim a slečna Brandonová-Weldersonová do mňa nekladala svoje nádeje – a obrovské peniaze – nadarmo.

Len čo som si na ňu spomenula, začula som, ako vo vstupnej hale zintenzívnili zvuky. Nemusela som hádať, kto vtrhol do vchodových dverí a postavil celý personál do pozornosti.

Poviem vám, ak je niečo nezameniteľné, je to hlas Franzin Brandonovej-Weldersonovej. Je hlučná a má v sebe niečo rozporuplné. Ako tóny, ktoré vyludzujú husle, keď položíte prst len o malinký kúsok mimo.

Okamžite som zložila svoj list a schmatla som bankovky, všetko som si strčila do vrecka na sukni a zakrádala som sa k dverám preč od vestibulu do študijnej miestnosti.

Samozrejme, že som chcela svojej podporovateľke a mecenáške oznámiť dobré správy o úspechu. Ale určite nie skôr ako zajtra ráno!

Ak by som jej teraz ukázala list, od samého nadšenia by si položila svoje malé bledé rúčky na mierne začervenané líca, dovolila by si prejaviť len toľko radosti, aby sa jej nepokazila premyslená vypnutá frizúra, a potom by ma odsúdila na večer strávený vo veľkom salóne s názvom *Oslava dňa*, vyštafirovanú ako vianočnú hus, aby som sa nechala prehnane chváliť malou spoločnosťou blahobytom voňajúcich ľudí, ktorých by som nielenže dobre nepoznala, ale ani by som ich nemala obzvlášť rada.

Takže, ak som chcela mať príležitosť osláviť dnešný večer spôsobom, ktorý by mi prinášal radosť, musela som sa hneď teraz vypariť.

Nechápte ma zle. Slečnu Brandonovú-Weldersonovú si vážim v každom smere. Nájst mecenáša, ktorý človeku umožní študovať, by malo byť pre niekoho ako ja nemožné. To, že sa nám jedného večera pred niečo vyše rokom náhodne skrížili cesty, patrilo buď do kategórie *zázrak*, alebo *osud*.

Keď sa obzriem späť, a v to ráno toho mimoriadne zaujímavého dňa by som chcela tvrdiť, že išlo o *deň ako každý iný*, bola by som totálne vedľa ako jedľa.

Preukázala som vtedy slečne Brandonovej-Weldersonovej láskavosť z čírej zvedavosti a ona mi ako protislužbu darovala budúcnosť, ktorá nezahŕňala sobáš so synom obchodníka s rybami.

Ale bez ohľadu na to, ako veľmi som jej bola vďačná a ako veľmi rada by som jej ukázala svoje dobré študijné výsledky, tento jeden večer som si ukradla pre seba. Pretože jej predstava zábavy a tá moja ležia tak ďaleko od seba, že by sa medzi ne zmestil aj celučký oceán.

Zakrádala som sa z pracovne cez jedáleň, prešmykla som sa okolo Claire, ktorá v kuchyni postavila na čaj, a chodbou pre služobníctvom som sa dostala k skrytým dverám do vstupnej haly.

Netrvalo dlho a slečna Brandonová-Weldersonová začala hlasno rozdávať pokyny, Sissi odniesla jej zimný kabát a kostnatý Clifferton jej oznámil, že som si opäť nehoráznym spôsobom ukoristila tortu priamo na obed, namiesto toho, aby som s lahôdkou čakala na čaj.

Starý žalodedo! *Tiež ho nemám rád. Má oči ako jastrab.*

„Porozprávam sa s ňou, Clifferton,“ povedala slečna Brandonová-Weldersonová a bola som si istá, že to neurobí. Na to ju moje stravovacie návyky dostatočne nezaujímali. Aj keď sa veľmi snažila urobiť zo mňa dámu svetových rozmerov, stále najviac dbala o celkový obraz a nepretriasala každú, aj tú najmenšiu maličkosť ako jej rozcuchaný majordóm.

„Kdeže je? Dostali sme pozvánku na vianočný ples u Winterglowovcov. Sir Percy na ňom hodlá odhaliť svoj fantastický nový viacramenný luster.“ A už sa jej hlas preniesol smerom k raňajkovému salónu, kde som ešte pred chvíľou sedela a jedla koláč.

Dvere som otvorila len na škáru a videla som, že ju Clifferton nasledoval ako psíček.

Keď tí dvaja zmizli hlbšie v dome, schmatla som zo šatníka svoj podšitý kabát, tašku cez rameno a narýchlo som si omotala okolo krku neskutočne jemný flanelový šál.

Je to skutočne
relevantné? *

Nikdy si nezvyknem na to, aký je tento šál mäkučký.

Vonku viseli oblaky nízko, vládla tam krutá zima a vietor voľne fúkal od Hyde Parku po Park Street.

Starostlivo som si pozapínala kabát a bola som šťastná za dva páry ponožiek, ktoré som si ráno obliekla. Časť šálu som si omotala okolo hlavy, aby som si chránila aj uši.

Slečna Brandonová-Weldersonová mi kúpila už niekoľko klobúkov. Všetky do jedného tvoria zvláštne útvary ozdobené hodvábnymi kvetmi a exotickým perím. Prechovávam k nim hlboký odpor a nosím ich len vtedy, keď je to výslovne žiadané.

Život v elegantnom dome vo West Ende ma nepochybne zmenil. Je ľahké zvyknúť si na to, že ste vždy sýti, spíte v mäkkej posteli, o ktorú sa nemusíte deliť so sesternicou, jej dvoma deťmi a všivavým psom, aby vám neodmrzli prsty na nohách, pretože dreva je v zime málo.

Ale sú na mne i veci, ktoré sa nikdy nezmenia, bez ohľadu na to, ako veľmi sa ich slečna Brandonová-Weldersonová alebo Clifferton snažia odnaučiť.

Ako rád hovorí môj otec: *Dostaneš dievča z East Endu. Ale nikdy nedostaneš East End z dievčata.*

Príslovie nevymyslel on, určite ho raz vyslovil niekto chytrý. Len frázu rád vydáva za vlastnú múdrosť.

Na uliciach nebolo veľa ľudí. Väčšina panstva sa v deň ako dnes prevádzala vo svojich kočoch alebo si dala pristaviť drožku.

Stále som viaceré štreky zdolávala pešo, pretože som bola kedysi zvyknutá, že nemám pri sebe peniaze. Vedomie peňazí vo vrecku sukne ma ťažilo a cítila som sa ako zlodej, aj keď som ich vlastnila právom.

Nikdy v živote som pri sebe nemala toľkú hotovosť. Alebo ju vôbec vlastnila. Slečna Brandonová-Weldersonová mi každý týždeň

* To sa pýtaš len preto,
lebo neulastníš taký šál.

dávala skromné vreckové, ale to nebolo nič v porovnaní s peňažnou odmenou!

Keby som mohla, vrátila by som sa a napchala si väčšiu časť pod matrac. Ale teraz už bolo neskoro, a tak s tým budem musieť žiť.

Zozadu sa blížil kočiár a ja som sa otočila tvárou k rustikálnemu vozidlu s nakladacou plochou, keď pri mne spomalil, až zastavil hneď vedľa mňa.

„Slečna Hemmliltonová,“ pozdravil ma Will a zoširoka sa uškríňal tak, až to vyzeralo, akoby mu niekto pribil vodorovný zárez do kučerevej brady. „Kamže ste sa vybrali?“ spýtal sa ma ako nejaký darebák, ako vlk z rozprávky. Čo ale nebol. Bol to kočiš slečny Brandonovej-Weldersonovej. Navyše bol mimoriadne vlúdny manželom našej kuchárky Claire.

Zasmiala som sa a pokrútila nad ním hlavou. „Chcela som navštíviť svoju priateľku Animant,“ oznámila som mu a on pochybovačne zdvihol bujné obočie.

Rafinovaný úškľabok nahradil otcovský výraz. Vyklonil sa cez kozlík ku mne. „Ale celkom istotne nie po vlastných,“ spochybnil moje úmysly a ja som sa naňho zdola šibalsky usmiala.

„Hreje ma pri srdci, že so mnou zaobchádzate ako s dámou, Will,“ povedala som a vo vreckách kabáta som pátrala po rukaviciach.

Odfrkol si. „Vy ste dáma,“ trval na svojom, posunul sa nabok a potľapkal lavičku vedľa seba. „Poďte, zveziem vás.“

Keby som bola skutočne dáma, sotva by ma pozval prisadnúť si k nemu na kozlík prepravného koča. No mne to mohlo byť ukradnuté. Nebola som dáma a kozlík bol stokrát lepší ako stiesnený priestor prepychového koča, v ktorom som musela zložiť svoje dlhé nohy ako lepolelo.

Will cmukol jazykom a kôň sa dal do pohybu. Debny duto hrkotali na nakladacej ploche.

„Mali ste namierené k univerzite?“ vyzvedala som a kočiš mykol plecami.

„Nie. Idem vyzdvihnúť zeleninu k Barneyemu,“ povedal a kúti-
kom oka sa na mňa veľavravne pozrel. „Obchádzka však bude stáť
za to, pokiaľ vy nezmrznete.“

„Ja len tak ľahko nezamrzem.“ Prežila som už aj chladnejšie zimy,
a to mi ani neboli neustále podsúvané koláče, aby som nezostala
chudá ako vyžla – aká som bola celý svoj život.

Konečne sa mi podarilo vyloviť rukavice z vreciek a náhlivo
som si ich navliekla. Aj keby som tvrdila opak, bola som rada, že
nemusím ísť peši.

„Áno, alkohol len tak ľahko nezamrzne, všakže?“ zažartoval Will
a ja som sa cítila rovným dielom prichytená aj pochopená.

Slečna Brandonová-Weldersonová usúdila, že mám svoje *divoké*
časy za sebou a odteraz konzumujem už len punč na večierkoch,
preto sa nikdy nepýtala, čo mám v pláne, keď som išla von. Ale pre
mňa nikdy nebude nič krajšie, ako si neskoro večer dopriať pohárik
s kamarátmi v krčme.

Ak by sa však o tom dozvedel majordóm, musela by som sa
mať na pozore.

„Nehovorte to Cliffertonovi. Dnes som sa uňho dobre nezapísala.“
Zavinula som sa väčšmi do šálu a myslela som na to, že som sa uňho
nikdy a v žiadnom čase dobre nezapísala.

Will sa hurónsky rozosmial. „Už zase je vynervačený? Čo ste
vyviedli tentoraz?“

Bolo pekné vidieť ho nenútene sa smiať a cítiť, že ma považuje
za seberovnú, aj keď som bola oblečená ako dáma.

„Presvedčila som vašu ženu, aby mi naservírovala koláč už
k obedu,“ zašepkala som sprisahanecky, akoby išlo o zločin, a kočiš
hral spolu so mnou tým, že doširoka roztvoril oči.

„Aký hrozny prehrešok!“ skríkol tak nahlas, až sa za nami obzrel starší pán pri krajnici.

„Na šibenicu so mnou!“ súhlasila som a kočiari sa zakolísal do ďalšej zákruty. Will sa zaradil do teraz už zhustujúcejšej sa premávky a ja som sledovala ruch mesta.

Ulice boli také sivé, akoby ich zima okradla o všetky farby, a predsa som nadobudla pocit, že som uzrela skutočný Londýn. Ostrý a nemilosrdný. Bez pompézności zámožných, taľafatiek a šarád ideálneho sveta.

Ľudia v tmavých kabátoch a rovnako tmavých klobúkoch prechádzali cez ulicu s nadvihnutými ramenami, nastupovali do drožiek alebo sa ukrývali za výkladmi obchodov, ktoré odrážali len mračnami zatiahnutú oblohu.

Mesto plné šedých myší a špinavých potkanov.

„Ach, áno, starý Clifferton,“ povzdychol si Will vedľa mňa, akoby sa nevedel rozhodnúť, či má jeho vyhlásenie vyznieť zmierlivo alebo obviňujúco. „Ale má aj svoje dobré stránky,“ rozhodol sa pre prvú možnosť.

Prevrátila som oči. „Iste,“ súhlasila som, no s ironickým podtónom. „Predstavte si, aké by to bolo bez neho. Disciplína by bola fuč. Personál by rapľoval.“ Teatrálne som si položila ruku na čelo.

Willova tvár sa opäť skrivila do nebezpečne darebáckeho úškrnu. „A dámy by si možno dokonca pochutnávali na svojom koláči pravdepodobne už na raňajky,“ namietol a ja som rozhodila ruky do vzduchu.

„Kam by sme sa tým dostali?!“ zvolala som a Will sa pridal s hrmotným: „Anarchia!“

Obaja sme sa na tom smiali. Vychutnávala som, že sa pre zmenu našiel niekto, kto zdieľal môj zmysel pre humor.

TOTO NIE JE VLAMANIE

Zvetraný drevený hokerlík ešte stále spočíval na tom istom mieste v kríkoch, kde som ho nechala. Bola to stará vec, ktorú som kedysi dávno ukradla z jednej čajovne.

Mal perfektnú výšku na otvorenie okna Kráľovskej univerzitnej knižnice, na strane odvrátenej od parku, iba za pomoci jednoduchého noža na rozotieranie masla, balansujúc na stolčeku jednou jedinou nohou.

Odkiaľ to všetko viem, si môže ktokoľvek domyslieť. Toto je napokon ešte stále hlásenie pre políciu.

Áno, v podstate ide o vlámanie. Ale pán Reed si za to môže sám, ak si starostlivo nezatvára okná. A radšej nech vojdem dovnútra ja, než niekto, kto by chcel spôsobiť škody.

Hokerlík som umiestnila do neusporiadaného kvetinového záhona pod oknom vo východnom krídle, otvorila som závoru a strčila som si nôž späť medzi prsia.

Stálo ma nemalé úsilie, aby som sa vytiahla dohora so všetkými sukňami, krinolínou a so zvyškom vyčakanej látky svojich šiat, aby som vzápätí elegantne, ako vrece zemiakov, pleskla do miestnosti za oknom.

Nešlo priamo o knižnicu, ale len do dĺžky potiahnutú pracovňu s obloženými stenami, vďaka ktorým pôsobila temne a mimoriadne dôležito. Moju priateľku Animant Crumbovú len nedávno zamestnali ako knižničnú asistentku a toto miesto využívala na časť svojej práce.

Rýchlo som si roztriedila sukne, aby ma Ani znova nepokarhala kvôli vzhľadu. Moje prsty potom úplne samy od seba nahmatali medailónik, ktorý nosím na krku a vždy starostlivo spočíva dobre ukrytý nad srdcom. Bol stále tam, kam patrilo, a zhlboka som sa nadýchla, než som zatvorila okno a vymkla chlad.

Vzdych tu vnútri voňal papierom, atramentom a starými vedomosťami. Presne ako Animant. Bola oveľa múdrejšia, než ja kedy budem, už od nášho prvého stretnutia na večierku u Kingsleyovcov som vedela, že sa s ňou chcem priateliť. Ako sa mi to nakoniec podarilo, vie len sám Boh.

Chvíľu som tam nerozhodne postávala, kým som si uvedomila, že sa v mojich úmysloch nachádzala chyba. Animant som nedala vopred vedieť a teraz by mohlo trvať dlho, kým ma náhodou objaví v pracovni.

S povzdychom som zo seba zhodila tašku i kabát, klesla som na stoličku a obzerala sa po niečom na písanie. Radšej jej zanechám odkaz v nádeji, že sa s ňou neskôr stretnem, aby som jej mohla oznámiť svoje veľkolepé novinky.

Celá miestnosť bola plná starých a nových kníh, drevených škatúl, rôznych mechanických zariadení, ktoré určite slúžili nejakému užitočnému účelu, a nespočetných lístočkov. No v úhladne vytriedenej pracovni som nenašla ani jedno jediné pero, dokonca ani kúsok grafitu.

Aj pri dôkladnej prehliadke svojej tašky som objavila iba jedno jablko, čo som si minulý týždeň zbalila a zabudla naň.

Práve vo chvíli, keď som sa doň schuti zahryzla, som začula šramotenie pri dverách a otočila som sa na stoličke smerom dozadu.

Srdce mi na chvíľu poskočilo s absolútne vydrancovanými nervami, že osoba pri dverách nebude moja priateľka a že by ma tu mohol prichytiť niekto iný.

Ale, samozrejme, že to bola Animant. Do miestnosti vkĺzla elegantne ako vždy a potichu za sebou zavrela dvere. Pôsobila rozrušene, s červenými lícami a z inak starostlivo upravených vlasov sa jej uvoľnil drzý prameň. Aj jej myseľ sa musela nachádzať na míle ďaleko, keďže si ma ani nevšimla.

Práve sa niečo stalo.

Zmocnilo sa ma presvedčenie, že za všetkými prívalmi citov mojej najdrahšej priateľky je muž. A síce nevrlý knihovník pán Reed.

Ako už bolo spomenuté, pán Reed je neslávne známy svojou zlou náladou. Môžete sa opýtať kohokoľvek, kto si uňho niekedy vypožičal knihu.

Je to diabol s okuliarmi na čítanie a prisahám, že žiadny iný muž si nemohol získať Animantino diamantové srdce viac ako tento. A aj keď o tom Ani veľa nehovorí, som presvedčená, že aj on prechováva city k nej.

Neviem presne povedať prečo, ale pán Reed je so svojou neviazanou nezdvorilosťou dokonalým protikladom k Animantinej poriadne vypestovanej dvojtvárnej falošnosti.

Myslím to, samozrejme, so všetkou svojou láskou a najhlbším obdivom. Animant je skvelá. Pán Reed je diskutabilný.

Prekrížila som si ľavú nohu cez pravú a znova som zahryzla do jablka, nech na seba upozorním. Úspešne.

Animant sa ku mne otočila s prekvapeným zajačaním, modré oči doširoka roztvorené, štíhlymi rukami zvierala vlnenú látku tma-vomodrej sukne.

Spokojnosť mi vohnala na tvár úškrn.

„Nechcela som ťa vystrašiť,“ bezočivo som prežúvajúc klamala. Jablko som odložila nabok, aby som sa mohla vyšvihnúť na nohy.

Rýchlo sa prebrala zo šoku a venovala mi posmešný pohľad. Neverila mi ani slovo.

„Samozrejme.“ Z jej hlasu sa doslova liala irónia. Otočila sa k dvom balíkom, ktoré ležali na jednom zo stolov. Boli zabalené v hnedom papieri a previazané hrubým špagátom.

„No musím ťa sklamať. Nie si dnes prvá,“ dodala. Znela zámerne nenútene, hneď som si to všimla a zbystrila som sluch. Takže ju v tento deň už niekto vyľakal a zdalo sa, že ten moment znamenal viac ako len malý šok, inak by sa to predtým mnou nesnažila skrývať. To mohlo znamenať len jedno.

„Och, prosím, povedz, že to bol pán Reed!“ zvolala som vzrušene a priala som si, aby bol môj odhad správny.

Bolo na nevydržanie, ako okolo seba tí dvaja tancovali, nepripúšťajúc si svoju vzájomnú náklonnosť.

Oprela som sa o dosku stola vedľa Animant a nespúšťala som ju z očí, aby sa so mnou podelila o svoje tajomstvá.

Animant si nahlas vzdychla. „Bol to pán Reed,“ potvrdila. Musela som sa spamätať, aby nevzplanula moja vnútorná eufória z témy *knihovník*. Pretože sa zdalo, že to ešte nie je všetko. Až príliš sa vyhýbala môjmu pohľadu a nervóznymi prstami zarovnávala hrubý špagát na balíku.

No nenechala som sa jej mlčaním zmiastať, zostala som vytrvalá a trepezlivo som čakala, kým bude pokračovať.

„Prekvapil ma v archíve,“ priznala sa napokon a ja som nedokázala zadržat úsmev.

„Naschvál?“

Už len tá predstava! Zlostný knihovník, ktorý sa ako školák zakrádal temnými chodbami archívov pod priestormi knižnice a škodoradostne sa chichotal. Pravdepodobne sa nič také neudialo, ale tá myšlienka ma veľmi pobavila.

Ani jemne pokrčila plecami a drsne chňapla po rezačke papiera s krátkou širokou čepeľou, ktorá dovtedy visela úhladne uprataná na klinci na stene.

„Prvý raz nie,“ povedala až príliš triezvo a potom prestrihla stuhu na balíčku s takým švungom, ako keby si musela vybiť emócie a uľaviť srdcu iným spôsobom.

„Druhý už áno?“ spýtala som sa domýšľavo a znova sa mi v hlave vynoril obraz pána Reeda, ako vyvádza huncútsky kúsok. V tom mužovi bolo viac, než som čakala.

Animant pevne stisla pery. Rozhovor jej bol mimoriadne nepríjemný, a predsa bolo zrejmé, že sa o tom chce porozprávať. Keby také niečo nechcela, nedostala by som z nej ani hlásku. Jej tvrdá hlava bola silnejšia ako moja a oplývala prirodzenou autoritou, danou ľuďom, ktorí sa narodili bohatí.

„A ty si sa ho zo strachu chytila?“ podpichovala som ju v snahe vytrhnúť ju z rezervovanosti, provokatívne som si ovinula svoje dlhé vychudnuté ruky okolo tela, akoby som samu seba objímala.

Ani sa na mňa pozrela a z jednej sekundy na druhú jej do líc prudko vypálila červeň, kvôli nej sa všetka starostlivo vybudovaná duševná rovnováha zrútila.

„Panebože! Naozaj sa to stalo?“ zvolala som so smiechom a nemohla tomu uveriť. Všetky tie prekvapenia dnes!

„Ako si sa sem vôbec dostala?“ Animant pohotovo zmenila tému a zašermovala rezačkou papiera mojím smerom.

Aj naďalej som sa na nej smiala, lebo inak som nemohla. „Nezavrela si okno,“ odpovedala som na jej otázku a hneď som sa vrátila k oveľa dôležitejšej udalosti medzi Ani a jej knihovníkom.

Moja fantázia sa so bzukotom roztvorila ako mechanická skrinka a vypustila armádu divokých predstáv. Animant, pritlačená tesne k pánovi Reedovi. On, ktorý nehanebne využil, že ju drží v náručí.

Nebola som dohadzovačka a ani som na to nemala vlohy, aj keď ma už niekoľkokrát naviedli, aby som vypomohla. A predsa sotva existovalo niečo vzrušujúcejšie než sledovať, ako sa dvaja ľudia, ktorí k sebe očividne patrili, zblížujú.

„A aké to bolo? Užila si si to?“ spýtala som sa s dvojzmyselným úsmevom a presne v tej istej chvíli, ako som otázku vyslovila, som spozorovala, že som zašla príďaleko.

Animant zalapala po dychu. „Nie, neužila!“ vyprskla vynervovane a treskla nožom o stôl. „Dole je tma a prievan. Hrozne som sa tam bála!“ snažila sa mi vysvetliť a ja som porazenecky zdvihla ruky.

Príliš často zabúdam, že nie každý je taký otvorený neviazaným myšlienkam ako ja. Predovšetkým nie vysokopostavená spoločnosť a ich etiketa. Ešte sa musím toho toľko naučiť.

Rýchlo som vycúvala späť. „Chápem,“ upokojovala som ju, aj keď som tajne verila, že si to skutočne užila. Len si to nedokázala priznať.

Nechala som teda rýpanie a využila som príležitosť, aby som sa vyjadрила k záležitosti, prečo som sa tu vôbec zastavila.

„Vlastne som ťa prišla pozvať,“ nemotorne som siahla do vrečka sukne, aby som vytiahla list z ťažkého papiera. Podala som jej ho a ihneď som znova pocítila, ako sa mi telom rozlieva vzrušenie, presne ako v momente, keď som ho otvorila.